

FOTO: MILUŠE VÁLKOVÁ

Odpočinek na náměstí Obradoiro

KDE SE UBYTOVAT

Levné, skromné, ale příjemné ubytování nabízejí tzv. hospedajes a hostales. Hospedaje Nilo (ul. Santiago de Chile 15, www.tuhostal.com) nabízí jedno/dvoulůžkové pokoje za 16/25 eur, Hostal Girasol (Puerta Peña 4, www.hgirasol.com) za 30/39 eur, bez vlastní koupelny za 20/32 eur, v bývalém klášteře, dnes Hostal Seminario Mayor (Praza da Inmaculada 5, www.viajesatlantico.com/pinario) pořídíte nocleh v jedno/dvou/třílůžkových pokojích za 30/47/60 eur. Hotel Airas

Nunes (Rúa da Vilar 17, www.pousadasdecompostela.com) nabízí ve starobylém prostředí komfortně vybavené jedno/dvoulůžkové pokoje za 60/75 eur. Luxusní hotel Parador Hostal de los Reyes Católicos (Praza do Obradoiro 1, www.paradores.com) nabízí ubytování na velkolepém místě s úžasnou historií, ovšem za velkolepé ceny (dvoulůžkový pokoj 210 eur). www.infohostal.com/guia/a-coruna/santiago-de-compostela/1061

CO OCHUTNAT

FOTO: TURESPAINA

Především ryby a plody moře, protože v jejich přípravě jsou Galicijci zvlášť machři. Určitě byste si měli dát chobotnici (pulpo a la gallega, kterou také nazývají pulpo a feira, čili chobotnice po trhovecku, protože ji často připravují na trzích). Podává se nakrájena na malé kousky, zakapaná olivovým olejem a okouřená pálivou paprikou. Zapijí se bílým vínem servírovaným v bílých porcelánových kalíšcích. Výborně ji umějí v restauraci Sobrinos del Padre (Rúa de Fonte de San Miguel 7), kde za porci zaplatíte kolem 7 eur. Papričky z Padrónu (Pimientos de Padrón) jsou další lahůdkou, kterou vám nabídnou v každém galicijském baru. „Některé jsou pálivé a některé ne,“ odpoví vám na vaši případnou zvědavou otázku. „Pozná se to, až když do nich kousnete.“ Pánové jistě zbystrí, když spatří ve výloze obchodu něco, co už z dálky velice

připomíná svým tvarem ženské ňadro. Tento jemný „sexy“ sýr s příznačným názvem „queixo tetilla“ (sýr ňadérko), vyrobený z kravského mléka, se doslova rozpívá na jazyku, na němž zanechává mírně slané kyselé chuti. Traduje se, že tato delikatesa poprvé spatřila světlo světa v jednom místním ženském klášteře už v 11. století. Zvláštní kapitolu si zaslouží galicijský piroh (empanada gallega). Může být masový, rybí, zeleninový, kuřecí, z plodů moře... Zažene s ním první pocit hladu. Máte-li velký hlad, zajděte do Casa Manolo (Praza de Cervantes), kde nabízejí velmi dobré a vydatné denní menu o třech chodech, včetně chleba a vína, za 6 eur, nebo do La Bodega de San Roque (Rúa San Roque 13), kde si můžete vybrat ze široké nabídky jídel za 6 až 12 eur. V obou lokálech bývá v době oběda dost plno, takže si musíte počkat, až se uvolní místo.

FOTO: ARCHIV

Sýr zvaný ňadérko

→ byl postaven kolem roku 900 a v 16. století se stal součástí katedrály.

Blíží se dvanáctá hodina, což je čas na každodenní poutnickou mši. Budete-li mít štěstí, uvidíte v akci i botafumeiro, což je ohromná kadidelnice upevněná na silném laně, kterou rozhoupává sedm k tomu určených mužů. Dnes už je tento rituál turistickou atrakcí, ale ve středověku, kdy v katedrále přespávalo velké množství poutníků, sloužila tato speciální kadidelnice jako jakýsi osvěžovač vzduchu. Co kdyby se lano přetrhlo, napadá vás, když pozorujete nádobu vysokou 1,5 m a vážící skoro 50 kg, jak létá vysoko nad vašimi hlavami. Prý se utrhla jen jednou, v roce 1499, při mši, které se zúčastnila princezna Kateřina Aragonská, a vylétla ven tzv. zlatnickým portálem. Vyjdete-li tímto románským portálem, ocitnete se na kouzelném stejnojmenném náměstíčku s populární „koňskou“ kašnou. Název dostalo pravděpodobně podle četných obchůdků se zlatem a tradičními šperky z gagátu, zdejšího černého polodrahokamu, které jsou zabudovány přímo ve vnější zdi katedrálního ambitu.

Svatá brána i studentská atmosféra

Náměstí Praza da Quintana je přes den tiché a ospalé. Usedáte na schody, které ho dělí na dvě části, a prohlížíte si obraz, který je převážně dílem barokních architektů. Po levé straně se zvedá východní fasáda katedrály, již vévodí věž s hodinami, prý nejkrásnější barokní věž v celém Španělsku. Z této strany lze dovnitř vstoupit jen o svatých rocích, kdy se otevírá Svatá brána neboli Brána odpuštění. Je z roku 1611 a zdobí ji mimo jiné sochy 24 starců z Apokalypsy, které byly součástí původního románského chóru. S dekorativností katedrály kontrastuje protější prostá fasáda kláštera sv. Paia de Antealtares, zdobená malými zamřížovanými okny. Pamětní deska uprostřed

připomíná přísahu studentského Literárního galicijského praporu, který bojoval ve válce o nezávislost proti napoleonskému vojsku. Studenti se ostatně na tomto náměstí scházeli odjakživa. Dnes je tu najdete spíše navečer, kdy sem přicházejí na kus řeči. Často se odtud ozývá kytara a zpěv. Pokud ovšem neprší, a je třeba říct, že v Santiagu prší často. To se pak studentská atmosféra přenesla do okolních hospůdek a barů, kterých je v úzkých uličkách a zákoutích středověkého města požehnaně.

Ztraceni v uličkách

V Santiagu de Compostela se zabloudit nedá. Ztratíte-li se, vždycky nakonec vyjdete u katedrály. A vždycky objevíte další stavby více či méně monumentální, jako např. někdejší barokní klášter a kostel sv. Martina Pinaria patřící po katedrále k nejvýznamnějším církevním stavbám ve městě, barokní kostel a klášter sv. Dominika, v němž je dnes umístěno docela zajímavé galicijské národopisné muzeum, či raně renesanční Fonsekovu kolej s hezkým portálem a nádvořím, kterou dal postavit třetí z významného rodu Fonseků, arcibiskup Alonso Fonseca III., a kterou v současné době využívá santiagojská univerzita. Úzké a krivolaké uličky středověkého města jsou plné pestrých krámků i půvabných zákoutí. V uličce Rúa Nova se starými loubenými domy vás určitě zaujme kostel sv. Marie Salome s románským portálem, zasvěcený jako jediný ve Španělsku matce sv. Jakuba, na rohu uličky Rúa do Vilar a náměstí Praza do Toural vás svou rozlehlostí překvapí palác rodu Bendaňů, ulice s příznačným názvem Rúa das Casas Reais čili ul. Královských domů je zase lemována překrásnými kamennými domy nejruznějších architektonických slohů. Historické jádro města je skutečným zážitkem a právem bylo v roce 1985 zapísáno na seznam světového dědictví UNESCO.

MILUŠE VÁLKOVÁ